

Взе да се задява
Нѣщо съсъ Врабеца,

Рипна ножъ извади
Люто скакалеца.
Да се не надявашъ,
Толкозъ се запали, —
То се знае, нѣма
Сватба безъ скандали.
Зере, даде Господъ
Че ги вразумихме,
И до късно утро
Ядохме и пихме...
И. Стубель.

Янка и Лиляна.

Янка и Лиляна били сестри. Расли и порасли тѣ и станали хубави моме, да имъ се не нагледашъ. Янка била тънка, висока, черноока. Лиляна съ златни коси и сини очи, сини като небето. А когато погледнѣла, сякашъ ангелъ се усмихвалъ.

Расли тѣ за чудо и приказъ и грѣбели като две слънца на хорото. Цѣлото село се гордѣло съ тѣхъ. Коя била по-хубава, никой не би можалъ да каже!

Сестритѣ се обичали, но тайно си завиждали една на друга. Всѣка отъ тѣхъ си мислѣла че сестра ѝ е по-хубава. Лиляна почнала да трепери день и нощъ отъ завистъ, като листъ на дърво, и да се сърди на дѣда Господа, че не била тѣй тънка и висока като сестра си.

Дѣдо Господъ слушалъ търпѣлъ, слушалъ търпѣлъ, па най-сетне се ядосалъ и въ яда си еднажъ изрекълъ:

— Вѣчно да се гледате и да не знаете коя е по-хубава!

И станала Янка топола, а Лиляна — трепетлика. Тополата тънка, висока — небето ще стигне, а до нея трепетликата съ сребърни листа и кора като кадифе.

Коя отъ дветѣ е по-хубата, никой не може да каже. Но кога вечеръ всичко утихне и дори вѣтърътъ се прибере да спи, трепетликата все трепери, трепери и все още мисли, че сестра ѝ е по-хубава отъ нея.

Вѣра Бояджиева.